

ЛІНГВОПОЕТИКА

70-РІЧНОМУ ЮВІЛЕЮ ПРОФЕСОРА АНАТОЛІЯ МОЙСІЄНКА ПРИСВЯЧУЄМО

Віншуємо видатного **Філолога**, у постаті якого поєдналися однаково талановиті Мовознавець і Літературознавець, Поет і Перекладач.

Для Анатолія Мойсієнка – **Мовознавця** широкого діапазону – цей рік щедрий на ювілеї: 100 років виповнюється кафедрі, яку він очолює (з 2001 р.); 25 років, як Анатолій Кирилович працює в Шевченковому Університеті (з 1993 р. був старшим науковим співробітником, завідувачем відділу мови Інституту українознавства); 15 років він – відповідальний редактор міжвідомчого наукового збірника “Українське мовознавство” (з 2003 р.).

Наукові зацікавлення **Лінгвіста** поєдналися у двох мовознавчих галузях – граматиці й поезиці, які Вчений збагатив працями: “Слово в аперцепційній системі поетичного тексту: деко-

дування Шевченкового вірша” (1997, 2006, 2013), “Динамічний аспект номінації” (2004), “Мова як світ світів. Поетика текстових структур” (2008), “Філологічні студії” (2015), “Народна загадка в текстово-дискурсивному вимірі” (2016) та ін.

Анатолій Мойсієнко – **Викладач** університетських курсів сучасної української мови, питань теорії поетичної мови, перцепції поетичної мови. Автор наукових посібників “Структурно-семантична організація простого ускладненого речення” (2006), “Сучасна українська літературна мова. Синтаксис простого ускладненого речення” (2009); співавтор підручників “Сучасна українська літературна мова: Морфологія. Синтаксис” (2010), “Сучасна українська мова: Синтаксис” (2013); науковий редактор тритомника “Сучасна українська мова” (2013).

Як **Педагог і Наставник** Анатолій Мойсієнко є взірцем толерантного спілкування зі своїми учнями – студентами, пошукувачами, аспірантами, докторантами. Він виховав потужну наукову плеяду мовознавців-україністів – сім докторів і вісім кандидатів філологічних наук.

2005 р. Вчений започаткував науковий форум “Мова як світ світів: Граматика і поетика текстових структур”, що переріс у щорічну Міжнародну наукову конференцію. Анатолія Кириловича добре знають не лише в наукових колах України, а й за кордоном: професор виголошував наукові доповіді в Берлінському, Варшавському, Оломоуцькому, Санкт-Петербурзькому, Тюменському університетах. Популяризуючи рідне слово, читав курси з поетики мови для студентів Варшавського та Віденського університетів.

Теоретичні студії **Літературознавця** відбито у книгах “Традиції модерну і модерн традицій” (2001), “Традиції модерну і модерн традицій. Книга друга” (2007). Анатолій Мойсієнко упорядкував двотомну антологію “Золотий гомін: українська поезія світу” (1991, 1997), антологію різномовної поезії України “На нашій, на своїй землі” в трьох книгах (1995, 1996).

Анатолій Мойсієнко – **Поет** “не зі самоспонування до творчості, не з нав’язливого самопримусу бути поетом, а від природи своєї, а за станом душі...” (Є. Гуцало) – опублікував поетичні збірки “Приємлю” (1986), “Сонети і верлібри” (1996, 1998), “Шахопоезія” (1997), “Сім струн” (1998, 1999), “Віче

мечів” (1999), “Нові поезії” (2000), “Спалені камені” (2003), “Вибране” (2006), “Мене любов’ю засвітили скрипки” (2006), “З чернігівських садів: нові сонети і верлібри” (2008), “Леза зел. Книга верлібрів” (2016). Анатолій Кирилович – член Національної спілки письменників України (з 1988 р.); один із засновників гурту поетів-паліндромістів “Теракліт” (1991); лауреат літературних премій “Благовіст” (2001), імені Бориса Нечерди (2001), імені Івана Кошелівця (2003); має Почесні відзнаки Національної спілки письменників України (2008, 2013).

Поетичну творчість Анатолія Мойсієнка як “унікального знавця і віртуоза слова”, “визнаного майстра паліндрома”, який “демонструє дивовижні можливості нашого слова”, вивчають українські школярі (Українська література : підручник для 8 кл. ЗНВ / В. І. Пахаренко, Н. Коваль. К. : Грамота, 2016. С. 99–101).

Ювіляр відомий як **Перекладач** із німецької та слов’янських мов. Завдяки його майстерному перу читачі мають змогу ознайомитися з творчістю поетів: австрійських (Райнер Марія Рільке, Андреас Окопенко, Петер Пауль Віплінгер), німецьких (Генріх Гайне, Бертольд Брехт, Йоганнес Роберт Бехер, Ельке Ерб, Фолькер Браун, Дітер Греф), кримськотатарських (Юнус Кандим), польських (Адам Міцкевич, Леопольд Стафф, Тадеуш Ружевич, Віслава Шимборська, Богдан Дроздовський), білоруських (Янка Купала, Змітрок Бядуля, Максим Богданович, Павлюк Трус, Алесь Звонак, Ніл Гілевич, Ригор Барадулін, Генадзь Буравкін, Янка Сіпаков, Володимир Сівчиак), російських (Михайло Лермонтов, Костянтин Бальмонт, Валерій Брюсов, Максиміліан Волошин, Микола Гумільов, Анна Ахматова, Володимир Набоков, Микола Ушаков, Леонід Вишеславський, Борис Чичибабін, Володимир Бурич, Василь Дробот, Володимир Гоцуленко, Володимир Черепков, Дмитро Бурого, Сергій Шаталов), словацьких (Павол Ораг-Гвездослав), словенських (Франце Прешерн), чеських (Вітезслав Незвал).

Його поетичні твори перекладені німецькою, французькою, англійською, російською, білоруською, польською, угорською, румунською, грузинською мовами. 2013 р. побачила світ збірка **Митця** “Поезії. Стихотворения. Gedichte” з віршами, перекладеними російською та німецькою мовами.

Анатолій Кирилович – шляхетний і дбайливий **Керівник** – мудро береже й розвиває багаторічні традиції кафедральної спільноти, започатковані та утверджені на засадах наукового сумління й людяності його попередниками – незабутніми Іллею Корнійовичем Кучеренком, Ларисою Олександрівною Кадомцевою, Надією Прокопівною Плющ.

Зичимо дорогому Анатолію Кириловичу й далі міцніти науковою думкою і торувати шлях для граматико-поетичного українського слова. Хай йому щедро відкривається у високостях духу солодкий трунок любові. Хай *брунькує* і квітне його духмяна поезія. Хай *небовись* його чеснот підносить і надихає нас усіх.